

ESPIGOLALLES

L'any 1935

Abans que noves despulles oculutin als nostres ulls el cadàver de l'any mil nou cents trenta cinc, suara traspasat, situem-nos amb serenitat a les vores d'aquest abisme esfereïdor, el qual sense mai omplir-se engoleix els anys i les centúries.

Cap mortal no ha pogut medir la profunditat d'aquesta timba, ni ha comptat les centúries que hi ha sepultades, ni les generacions que van caient com gotes d'aigua en un dia plujós.

Quants milenaris podran encabir-s'hi? No ho sé. Tal volta passaran mils i mils d'anys i encara no es divisiran enlloc els seus cadàvers.

Sols una cosa puc dir-vos i és que l'any 1935 ja no tornarà mai més. Que ha caigut per sempre en braços de la mort i que amb la seva caiguda ha precipitat un nombre incalculable de vides. Que en aquest any, com en un llibre, queden escrites totes les nostres obres, bones i dolentes.

L'any 1936

En mig de les tenebres de la mitja nit el trenta u de desembre ha deslliurat, com cada any, un xamós infantó: l'any 1936. Tothom ha celebrat amb entusiasme aquest aconteixement i al mirar-lo tan petitó es pregunten: i aquest com serà?

Mira la mare amb tendresa el fill que porta en els seus braços i per les finestretes dels seus ulls pensa llegir el seu esdevenidor, quan realment no fa sinó aprendre les il·lusions que ella porta escrites en la seva fantasia i que es reflexen en els dos mirallets del ser estimat.

Mira cada home el nou any i el creu propici a satisfer les seves cobejances. El malalt pensa que li portarà l'ansiada sanitat; el pres la llibertat i l'usurer un nou tresor.

Lector, aquest any serà el que tu vulguis. Si amb la gràcia de Déu t'esforces en practicar la virtut i en reprimir els vicis, aquest

any serà per a tu un tresor incalculable. Si pel contrari segueixes pel camí de la perdició, aquest any serà enterament perdut.

Recorda aquell vell aforisme: «Any nou vida nova». Si l'any que hem passat has portat una vida dolenta, corregeix-la rectifican la teva conducta. Si sortosament has portat una vida exemplar, també et diré: no dormis sobre les palmes que poden marcir-se, ans procura amb noves virtuts millorar-la.

Camí de l'Egipte

«Quan els Magos s'en foren tornats a llurs terres, l'àngel del Senyor s'aparegué en somnis a Josep dient-li: aixeca't, pren el Nen i la seva Mare i fuig cap a Egipte, i estigues-hi fins que t'avisaré. Perquè esdevindrà que Herodes cercarà el Nen per a matar-lo.

I ell s'aixecà i prengué l'Infant i la seva Mare a la nit i es retirà a Egipte».

Res no ens diu el Sant Evangeli sobre les incidències d'aquest llarg i penós viatge. Els llibres apòcrifs, fent-se ressó d'una cristiana curiositat, ens han fet gràcia de molts i admirables aconteixements.

Burlat pels Magos Herodes s'exaspera per l'aparició del nou Rei i declara no volguer repós fins que hagi acabat amb la seva vida. Després de l'horrible manança dels Innocents, es descobreix la fugida de Jesús. Herodes escull els més braus corcers per a perseguir al Rei fugitiu, sense armes ni soldats.

Ja estan aprop i Maria no trop en aquells deserts immensos un recó per a amagar-se.

Al costat del camí hi havia un camp totjust sembrat; Maria pronuncia unes paraules i a l'instant aquell blat neix, creix i espiga.

Als pocs moments posen peu a terra els emissaris d'Herodes i pregunten a l'amo del camp si havia vist passar un vellet acompanyant una tendre donzella amb un infant. Al contestar-los afirmativament, li digueren: Fa molta estona?

—«Quan varen passar estava sembrant aquest camp».

Amb això quedaren desorientats els soldats i s'entornaren i la Sagrada Família continuà el seu viatge...